

**Κοροδοπάσδας 'Αλκς
κι' ό Σκουζής ό παραλής.**

'Αλ.—Θόδωρος ήμια δουκτής κι Θωδωρή μί λίνε,
Μίνιστρο δοξομίνας,
όλλ' όμως λίγομκι κι' 'Αλής αύτού του κουβρου κόσμου,
και σύ Ταχέρ, άκόλουθς, πιστός γραμματικός μου.
Γιό κούταξι τά μάτιζα μου... σπιδοβολούν, 'Αλίο...
αιμα Κρητών άς τρέξη...
σπαράνιζα γιό τήν γλαβά μου κουράστηκα νά πλέκω
άπό τόνδονταίξη.
Σκ.—Τούς άθλους σου, Βεζύρη μου, ποός μπουνταλάς δέν
Μίνιστρο σύ ξερούρισίς κι' ήμίνα τόν παγκλήρη. [Ξέρις;
'Αλ.—'Αφερμι, Τ'όχαντάρη μου, νά κάνης ό,τι θέλεις
κι' νόταίς εις τόν Πατισιά άδύλακσα νά στέλλης,
κι' όσα πηγαινουν πύ πολλαίς εις τόν Καλήρη νόταίς
τόσο θά στέλλη πύ πολλούς 'σθή Κρήτη στρατιώταίς,
και τόσον εύκολώτερα ρουθουνι δέν θά μείνη
'στής Κρήτης τό κμίνι.
κι' ό Κορόνος θ' άντιαλή 'σθή νίκια τής ήρήμου...
Σκ.—Δίν Ξέρις ποός 'λυπήθηκα, Βεζύρη Θωδωρή μου,
όσάν άκουσα 'στής Βουκολλαίς
πώς 'νίκησαν οι Κρητικοί,
κι' ήμπήκα πάλι οι δουλειάίς
κι' ήπηλαούσα 'όδ κι' ήμει.
'Αλ.—Κι' ήγώ, Μίνιστρο μου Ταχέρ, ήγίνηκ' άνω κάτω
μή τούτο τό μοντάτο.
'Αλλοίμονο και τρίς άλοι!
και μιά των νίκη, παραλή,
είναι μεγάλη προσβολή
γιό τής Κορόνας τόν 'Αλθ.
Δίν πρέπει ξερωνήματα πολλών νά σ' ήπαζέουν,
άπό Ψηλή πολιτική κικουότι δέν σκαμπάζουν...
μόνον ήμπρός εις τόν 'Αλθ νά κάνης μιά μετόνοια
και μήν άκούς τούς παλαούς και τά τσιμπύκ-όγλάντζα.

Σκ.—'Ακούς νά πάρουν Τούρκικα κανόνι και τουρέκια
και νά μη σκίψουν τοίς λαίμαίς 'στών Κούρδων τά πελίχιζ;
'Αλ.—'Όποια λύσσα και θυμός 'στό στήθος μου κεχλάξει...
άνδραγαθιάς τών Κρητών κανει μήν άλαλάξη.
Βάλτε φωτιά 'στου Μίνωας τήν άπιστη πατριό,
βουλώστε τά στόματα του κόσμου του ζυζίκη,
και σύ, Μίνιστρο, πρόσχη, τά μάτια σου γαρίκα
νά μη σταλή 'στους Κρητικούς μηό μισό φουσίκι.

Τάλογο τάλογο φέρτε νά φύγω,
ή Κρήτη χ'ήμηξι και μιάς πλακόνι...
νά ! γυναικόκαϊα Κρητών ξανόγιο
γυμνά και κίτρινα σάν τό λεμόνι.

Γιό 'όίς, Μίνιστρο μου, τί μάς προμίνις
και στείλε 'γρηγόρη και τρίτη νότα...
τρίγουν όπισω μου σάν λυσσασινίς
κι' όλοι μου σίνουνης τήν ρειζιόγκα.

Τάλογο τάλογο, κηριό μη χάνης,
νόταίς 'στών σύμπαχο ήπιαίς νά κάνης...
τάλογο τάλογο... βάλτε του σίλα...
Ταχέρ όγρηγόρη... μη πίνις τρέλλα.

Χαζός μήν καθάσαι, βριό ήπιωμάτη,
άκου τής Κρήτης τό νταθκούρι,
κι' άν άξετιμώτο δέν εύρης άτι
φέρτε μουλάρη, φέρτε γαιούρη.

'Όχι... δέν φεύγω... μακράν ή φρίκη...
'Αλθς κικινούρης θίλω νά γίνω...
δός μου τσιμπύκι, δός μου σαρκί,
μή και μαστίζα φέρε νά πίνω.

Συλλαλητήρια βίαια μεγάλα...
 ἔμπρὸς πιζούρα μου καὶ σὺ καθεδρά...
 σ' ἔλα τὰ τόπια βάλτες φωτιά,
 κόψετε μύτικι, γλώσσαι, αὐτιά.

Σκ.— Σήκω λοιπόν, Ἀλήπασσα, καὶ βάλε τὸ φακίλι
 νὰ ὄξῃ κι' αὐτὰ ποὺ γίνονται 'στὸ Πατισῶν τὴν Πόλι.
 Ἄλ.— Ταχὴρ, δὲν ἔκουσαι καὶ σὺ χαμπέρια θλιβερά
 πῶς ὁ Σουλτάνος ἔπαθε μεγάλη συμφορά,
 πῶς δὲν βροστὸν τὰ κότσα του σὰν πνίγῃ τὸ χαρμί
 κι' οὕτε κανεὶ Κισιάρχαζ σὰν πρῶτα δὲν τὸν τρέμει ;
 Σκ.— Κι' ἰγὼ, Βεζύρη, τίκουσαι κι' ἔκλαψα τὸ Προφήτη
 'στὰ μίλη του συμμαχου μας τὸ χέρι του νὰ βάλῃ,
 καὶ νὰ τοῦ δώσῃ δύναμι νὰ πολεμῇ τὴν Κρήτη,
 καὶ πῶς αὐτὸν δὲν ἔκανε κουρούτι τὸ κεφάλι.
 Κι' ὁ Μουχαμίτης ἔκουσε κι' ἴμι τὸν Κορδανάτο,
 ποὺ λὲς Κορδοκρούμπαρος πῶς ἦταν Βουλευτής,
 καὶ τοῦτο τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸ ἔφαρκο μαντάτο
 ἀμείωσε φέμμα πῶς γαλε κι' ὁ Τούρκος Πρεσβευτής.
 Ἄλ.— Ἄλλῶ Ἄλλῶ
 ἰβλαλλῶ !

Τώρα ποὺ τὸ συμμαχου μας βαροῦν γερὰ τὰ κότσα
 κι' ἀπὸ χάρη Χανουμισαίς σπῆδον ὡς 'στὸ ταβάνι,
 φέρι, Ταχὴρ, ἀγρήγορα κατάρουμα κάρουσα
 κι' ἔλα κεντὰ μου καθίσε σὲ τοῦτο τὸ ντιβάνι.
 Σικίτη συλλαλητήρια καὶ Κρητικὰ ἀκλιτίκι,
 καὶ γέμισε χρυσάκινα ποτήρια μὲ σερμπέτικι,
 καὶ βγάλε τὰ σερίτζια σου νὰ πῶμι καὶ νὰ φάμι
 κι' ὄρεσ 'στὸν φύτῃ τὸν ντουζι. 'στὸν κόσμο τὸν ἰναμί.
 Σκ.— Τώρα ποὺ τὸ συμμαχου μας βαροῦν γερὰ τὰ κότσα
 δεο ἴμορεϊ, Βεζύρη μου, τοὺς μπαταζήδες κλώτσα.

Δεῖξε κάθε φουακιά,
 δεῖξε κάθε λαοκλόνη
 πῶς ἡ ρώμη τοῦ Σουλτάνου
 καὶ σ' ἴμαξ ἀντανακῆ.

Ἄλ.— Μὰ τώρα εἰ παρακλῶ γιὰ κἀνε μου τὴ χέρι
 κι' ἴβγα νὰ ὄξῃ 'στου οὐρανοῦ ἀν ὄγνικα τὸ φαγγάρι.
 Σκ.— Ἐβαί θελό, Βεζύρη μου, καὶ κόκκινον σὰν αἶμα.
 Ἄλ.— Βίαια, Ταχὴρ, μὲ λύπη μου πῶς εἶσαι ρόβου φέμμα.
 Τέσον κειρὸ μὲ τὸν Ἄλλῃ τὸν κόσην ἀνατρίσει
 κι' ἀκόμη δὲν 'συνίθεις τίποτε βραχὴ νὰ βλίπεις ;
 Ἀκόμη δὲν μ' ἰγνωρίζεις, δὲν ἔμαθες ἀκόμα
 πῶς ἡ ζωὴ μου πόλεμος παντοτατοῦς ἰσταθή,
 τὴν μία γιὰ τοὺς Τούτσους, τὴν ἄλλη γιὰ τὸ κόμμα,
 κι' ὅλοι μαζί μου ἔχασαν ταῦνὰ μὲ τὸ καλάθι.
 Δὲν ἔμαθες πῶς μὲ ζυποῦν πολέμικαὶ τρομπέταις,
 πῶς ἦσαν ἡ φαλέρα μου καὶ μὲ στυγμὴ δὲν στέκει,
 καὶ τοὺ Βεζύρη πρόσεχε μὲν πῆρες τῆς μπαρμπιταίς,
 γιὰτὶ εἰ τούτοις κριβεται φωτιά κι' ἀτροπάλει.
 Πάντα μὲ βρόντους διαβῆκαν χωμάνας κλοκοκίρις,
 νεστά πολλὰ 'κουλούρισαν σὰν ναργιλὶ μαρκούτσι,
 κι' ἰγὼ τῆς ἀφάνεις ἔδοξα καὶ μὲ τὸ δρό μου χίρι...
 γιὰ δόξαις ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ μαζὸλο κοουκούτι.

Ταχὴρ, Ταχὴρ, τί μὲ κутτῆς χωρὶς νὰ βγάξῃς λειζι ;
 κατακαυμένα νεστά μου, καυῖνι ὄγονταίη !
 Τὴ χρόνια ποὺ τὰ ἴπασα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα,
 μὲ 'στους καιροὺς τῆς ὄρασις καὶ τῆς ἰπστρατείας
 ἴσιμα μὲ τὰ σπῆργα εἰ 'ράσκιμονα ἀκόμα
 τῆς ὀψηλῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας.
 Τὴ χρόνια ποὺ ἴπασα, μορὶ σπατριώται !
 τί θάρρος εἶχα τότε !...

πιτσουκόξῃ τὰ χέριμα μου μὲ κορτερό λεπίδι
 ὡς ποὺ νὰ πῆς κρημιούδι.
 Μὰ τώρα Τούρκικ' ἀνέτριξ φορὰ μαζί μὲ σείνα

καὶ κἀνα ἴμπρὸς 'στὸν Πατισῶν μετόνοσις βλοίνα,
 τώρα κι' ἰγὼ 'κρημάστικα 'στὰ γέμισα τοῦ Προφήτη
 κι' Ἀλήπασσαις ἀνίμορος προβαίνα γιὰ τὴν Κρήτη,
 τώρα μὲ νόταις μοναχὰ σαρφαικίαις θὰ δράσω,
 σῶσον ἑλίησον, Χαμίτ, καὶ κἀνε μὲ ν' ἀγιάσω,
 κι' ἂν βγάλῃ γιὸ γιὰ Κρητικῶν τὸ νηστικὸ μπουλούκι
 τσακίλω τὸ κεφάλι του μὲ τοῦτο τὸ τοιμπουκι.

Ὅχι !... δὲν φαίγω... μακρὸν μου τώρα
 τῆξι τῆς μάχης καὶ τὰ μαχίριμα...
 θίλω νὰ γίνω Χανουμ Θεόδωρ,
 θίλω κερῆσι, θίλω μεντίριμα.

Κανεὶς 'στὴν Κρήτη μὴ στείλῃ βόλι,
 θίλω σαλβῆρι, θίλω κἀφέμι,
 θίλω γιασμακι, θίλω πασοῦμι,
 θίλω νὰ τρώγω ραχὰτ λουκούμι.

Πήγαμε ἴγρηγορα, Ταχὴρ, καὶ φέρι τῆς Θεόδωρος
 μπουνάτα, σαπουνὶ χαλδα, μουχλαμπετὶ θῶρα.
 Ταχὴρ, ἀκούω γύρω μου ντουζιὰς νὰ μακαρίξῃ
 καὶ τοῦ ἰδούμας Πατισῶν τὸν ταξιδιότῃ Θερόνο,
 Ταχὴρ, βελοῦσαν ἡ φοτικίς, ὁ στόλος δὲν κανίκεϊ,
 καὶ τώρα τὰ τοιμπουκίμα μας ἔε ἀνθρακίονον μόνο.
 Ταχὴρ, πιλῶρι φέρι μου, μὴ βγάλῃς ταιμουδιά,
 Ταχὴρ, χιονάτοι βγῆκαμα καὶ μὲς 'στὴν Λειβαζιά,
 Ταχὴρ, 'κίχασαμ κι' ἔμει... Ταχὴρ, παντοῦ μπουνάτσα...
 Ταχὴρ, 'στουὺ Φράγκουσις 'δῶσαμ καὶ μὲς δευτέρια μπάτσα,
 Ταχὴρ, ὁ φίλος Βάρβογλις ἡμίρα μεσημίρι
 ἴσιος ἔανον κατὰ γιὰ κι' ἔκτυπες 'στὸ χέρι,
 Ταχὴρ, ἐν μέσῳ τῆς σφαγῆς, τὸν τρέμου καὶ τοῦ κτύπου
 καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ἴπασα τοῦ Φιλίππου,
 Ταχὴρ μου, ταίρι σὰν κι' ἴμαξ 'στὸν κόσμο δὲν ἰβγίκεϊ,
 Ταχὴρ μου, ταίρι σὰν τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φιλίππος εἴρηκε,
 Ταχὴρ, θάρρῳ πῶς ἴπασα ὁ πυρῆτος κι' ἡ θύρα,
 Ταχὴρ, τραβῶ 'στὴν Κηρισιὰ καὶ τραβῶ ὁτὸ Πικίριμι.
 Σκ.— Σὲ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, καὶ πάω καὶ 'στὸ Στίριμα
 νὰ πῶ πῶς εἶναι φέμμα

ἡ συμφορὰ τοῦ Πατισῶν, τοῦ ἴμου μου φιλάτου,
 πρὸς ἡσυχίαν τῆς Ἀυλῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου.
 Πιτῶ μὲ τὴν ἀνάρωσιον τοῦ προσφιλοῦς Ἀρῶστου
 κι' ὑπὸ τὴν εὐδρόσον σκιάν καὶ τὴν ἀμυραφῆ
 τῆς κραταιῆς ἰσχύος του καὶ τῆς δυναμείος του
 ὁ θρίαμβος κι' ἴμου καὶ σου χρυσὸς θ' ἀναγραφῆ,
 καὶ τὰ κεφάλια τῶν Κρητῶν σὰν πρῶτα θὰ συχῶσον
 κι' ἡ κέσασιν τῶν παγκίριζων πεντάρι δὲν θὰ γέσασιν.
 Σὲ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, μὲ τὸ πολὺ τόνόρε...
 Ἄλ.— Ὅρα κωλή σου, μπῆρο μου, γραμματικὶ μου, φέριε.

Τὴν ἐΣφῆραμε τὴν αἰμαμένη καθὲς ἀγορήσῃ
 κι' εἰκόνα κάθε Κρητικῆς ψυχῆς νὰ τὴν κερῆσει,
 τὴν ἐΣφῆρασε τῆς αἰμαμένης τὸ ὄλλο τὸ βαρδῶτο
 τοῦσῃ, δογῆκαί, βρέμεται, κι' εἶναι φωτιὰ γεμάτο.

Ὁ Κάλφουλος κι' ὁ Μπάρκις, ἐκδοῦται προσφιλοῦς,
 ἐκδοῦνται τὸν ἐ'Αστῆρα τὸν Ἀθηναίων
 μὲ κομποτήταν ὄλην κι' εἰκόνας ἐνελεῖς,
 λαμπρόντες τὸν τύπον τὸν περιοδικόν.

Εἰς τὸ Γεωργίῳ τοῦ Μπαλάκα τὸν περίφημον Ραφῆον
 ἀντικρὸ πρὸς τὸ μέγιστον Ἐθνικὸν Τοῦτοραφῆον,
 πάντα χάρις καὶ κομψότης, πάντα νῆς φιουρίναις,
 εὐκρίνεια, ταχύτης, καὶ πρὸ πάντων πρώτης φήμηας.